

И той реши да свърши съ себе си. Но когато, застаналъ на бръга на рѣката, която си течеше бавно и спокойно, се готвѣше да се хвърли въ нея, той чу нѣкакъвъ гласъ:

— Ами твоитѣ деца? Защо ги оставяшъ да страдатъ отъ гладъ и мизерия? Защо ще накарашъ младата си жена да ходи по чужди къщи, за да изкарва насѣщния хлѣбъ? Ти си здравъ, младъ и силенъ. Можешъ да работишъ! Защо трѣбва да страдатъ тѣ, заради твои-

тѣ безумства? . .“.

Върбанъ се стресна. Какъвъ бѣше тоя гласъ, който така сладко звучеше въ ушитѣ му? — Това бѣше гласътъ на Бога. И този свещенъ гласъ го спаси, а така сжщо спаси и цѣлото му семейство. Върбанъ се върна веселъ, възроденъ и съ нови сили се отдаде на честенъ трудъ.

**Венера Ан. Кавданска**  
ученичка отъ V класъ

## ПРОЛѢТЬ

Пролѣтъ настана по цѣлия  
свѣтъ;  
всички дървета обкичи съсъ  
цвѣтъ.  
И всичко навредъ по земята  
вживѣ;  
и весела птичка пакъ пѣсенъ  
запѣ.

Поточето бистро — буйно тече  
и слънцето мило, топло пече.  
Цвѣтенца вдигнаха нѣжни гла-  
вички;  
засмѣха се хора, животни и  
птички.

**Магдалина п. Минева,**  
уч. отъ III класъ, с. Княжево